U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **nezl. E. B.**, zastoupené zákonnou zástupkyní B. T., právně zastoupené Mgr. Tomášem Šetinou, advokátem se sídlem Doudlebská 1699/5, Praha 4, adresa pro doručování: Zeleného 803/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2008, č. j. OAM-388/VL-07-12-2008, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 6. 2010, č. j. 64 Az 46/2008 – 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta Mgr. Tomáše Šetiny **se určuje** částkou 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka prostřednictvím své zákonné zástupkyně domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta její žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl její žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť dospěl k závěru, že jmenovaná neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování podle § 12 zákona o azylu, nebo že jí hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona.

Krajský soud žalobu stěžovatelky zamítl, neboť důvody, které její zákonná zástupkyně uváděla v průběhu azylového řízení, skutečně nebylo možné podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Z vyjádření dotyčné

vyplynulo, že smyslem podané žádosti měla být legalizace pobytu stěžovatelky na území České republiky, kde dlouhodobě pobývá její otec, s nímž stěžovatelka i její zákonná zástupkyně žijí. Odlišné náboženské vyznání otce stěžovatelky, na které bylo poukázáno v doplnění žaloby, podle krajského soudu samo o sobě neznamená, že by stěžovatelce po návratu do vlasti hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou směřující proti nedostatečnému objasnění skutkového stavu v azylovém řízení. Zákonné zástupkyni bylo umožněno uvést všechny důvody podané žádosti, a to za přítomnosti tlumočníka. Žalovaný posléze vycházel z jejích vlastních vyjádření, na jejichž základě nebylo možné učinit jiný závěr, než že je předmětná žádost zjevně nedůvodná.

V kasační stížnosti proti tomu stěžovatelka uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje v první řadě v nesprávném posouzení právní otázky existence důvodů pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Zákonná zástupkyně poukazuje na skutečnost, že otcem stěžovatelky je muslim turecké národnosti, a zdůrazňuje, že mongolská společnost není v současnosti natolik tolerantní vůči cizím náboženstvím, aby stěžovatelku za dané situace plně přijala. Kromě toho se rovněž dovolává udělení azylu z humanitárních důvodů, neboť by navrácení stěžovatelky do Mongolska vedlo k rozbití jejich rodiny a stěžovatelka by byla nucena vyrůstat bez otce, jenž má v České republice povolení k dlouhodobému pobytu. Zákonná zástupkyně dále namítá nedostatečné objasnění skutkového stavu věci a rovněž nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro jeho nesrozumitelnost. Soud v rozsudku vycházel pouze z toho, že jmenovaná žádala o mezinárodní ochranu pro svou dceru z toho důvodu, aby mohla žít v České republice s oběma rodiči, přičemž ale nevzal v úvahu její obavy z návratu do vlasti, kde by stěžovatelce i její zákonné zástupkyni hrozilo nebezpečí z náboženských důvodů.

Stěžovatelka navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trvá na tom, že v daném případě byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné. Zákonná zástupkyně stěžovatelky v žádosti uvedla, že příčinou její emigrace byla tíživá ekonomická situace v Mongolsku a poukázala na to, že otcem její dcery je v České republice dlouhodobě žijící muslim turecké národnosti. Tyto skutečnosti však nelze podřadit důvodům pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu nebo doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b téhož předpisu. Žalovaný též zdůrazňuje, že ani v kasační stížnosti právní zástupce stěžovatelky neuvádí žádné skutečnosti, které by vyvracely závěry, k nimž dospěl v azylovém řízení. Žalovaný rovněž odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní vyjádření zákonné zástupkyně a na odůvodnění svého rozhodnutí, a navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je dle § 102 s. ř. s. zásadně přípustná, s výjimkou případů taxativně vypočtených v § 104 s. ř. s., pokud splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není

kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Stěžovatelka v kasační stížnosti mimo jiné uvádí, že jí měl být udělen tzv. humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu. Jelikož však tuto námitku neuplatnila v předchozím řízení před krajským soudem, je třeba ji považovat za nepřípustnou podle výše citovaného § 104 odst. 4 s. ř. s. V rozsahu ostatních námitek je kasační stížnost splňující jinak všechny formální náležitosti i podmínky řízení přípustná.

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Vymezením institutu nepřijatelnosti se soud již podrobně zabýval např. ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (publ. pod. č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Nyní posuzovaná věc však typově nespadá pod žádný z případů přijatelnosti kasační stížnosti uvedených ve výše citovaném usnesení.

Stěžovatelka se v první řadě domnívá, že v jejím případě byl dán důvod pro udělení azylu z důvodu možného pronásledování na základě náboženského vyznání jejího otce. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje především na rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Azs 266/2004 – 58, který převzal závěry vyslovené v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, sp. zn. 6 A 571/94, kde bylo řečeno: *„Je známým jevem v každé zemi, že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání, ba dokonce i přístupu na určitá místa nebo užívání veřejného majetku. Zdrojem takového nepřátelského jednání mohou být nejrůznější negativní lidské vlastnosti, samo o sobě to však není ještě pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících, ani v případě masového výskytu těchto jevů za předpokladu, že nejde o jevy státní mocí buď přímo vyvolané, podporované, státními orgány vědomě trpěné či státní mocí záměrně nedostatečně potlačované.“* Tento závěr lze aplikovat i na případ stěžovatelky, neboť ta v kasační stížnosti ani v řízení před krajským soudem neuváděla, že by mohla být na základě odlišného vyznání svého otce pronásledována mongolskými státními orgány, ale pouze to, že se obává možných ústrků ze strany většinové společnosti, která dle jejího mínění není vůči cizím náboženstvím a jejich vyznavačům příliš tolerantní.

K námitce směřující proti neudělení doplňkové ochrany zdejší soud především připomíná, že její udělení přichází v úvahu v případě existence z některého z důvodů taxativně stanovených v § 14a odst. 2 zákona o azylu (viz například usnesení zdejšího soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 9 Azs 45/2009 – 94). V průběhu azylového řízení se zákonná zástupkyně stěžovatelky vyjádřila tak, že její dceři v případě návratu do Mongolska žádné nebezpečí nehrozí. Žalovaný proto konstatoval neexistenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Teprve v řízení před krajským soudem jmenovaná vyslovila obavy z možného negativního přijetí stěžovatelky ve vlasti v souvislosti s vyznáním jejího otce. Neuvedla však, že by její dceři hrozilo nebezpečí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání či vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního

ozbrojeného konfliktu. Ze všech zákonem předpokládaných důvodů pro udělení doplňkové ochrany uvedla pouze to, že by vycestování její dcery bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Krajský soud však této žalobní námitce nepřisvědčil, a proti důvodům, které jej k tomu vedly, stěžovatelka v kasační stížnosti již ničeho nenamítá.

Stěžovatelka se dále domnívá, že nebyl dostatečně objasněn skutkový stav její věci. Podle konstantní judikatury zdejšího soudu musí žadatel o mezinárodní ochranu vedle uvedení všech skutečností, z nichž dovozuje, že mu svědčí některý z důvodů pro její udělení (srov. např. rozsudek ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63), rovněž unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (srov. např. rozsudek ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005 – 58, rozsudek ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Azs 83/2008 – 69, nebo rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 2 Azs 21/2010 - 92). Ministerstvo vnitra pak při posouzení žádosti vychází v první řadě právě z žadatelem uvedených skutečností a důvodů. V nyní posuzovaném případě zákonná zástupkyně stěžovatelky ve vlastnoručně psaném prohlášení k žádosti uvedla jako jediný důvod legalizaci pobytu své dcery na území České republiky. Totožný důvod pak sdělila i v průběhu pohovoru dne 30. 5. 2008, přičemž výslovně uvedla, že by její dcera neměla v případě návratu do vlasti žádné potíže. Již na základě těchto výpovědí dospěl žalovaný k závěru o zjevné nedůvodnosti podané žádosti a podrobnější zjišťování skutkového stavu proto neprováděl, neboť by takový postup byl nadbytečným.

K namítané nesrozumitelnosti rozhodnutí žalovaného zdejší soud odkazuje zejména na rozsudek ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 – 68, podle kterého lze správní rozhodnutí považovat za nesrozumitelné tehdy, pokud nelze seznat, zda a jak rozhodnutí zasáhlo účastníkovi do jeho práv a povinností, je-li výrok vnitřně rozporný, nelze-li zjistit, zda správní orgán žádost zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, nelze-li seznat, co je výrok a co odůvodnění, není-li z rozhodnutí patrné, kdo je jeho adresátem, nebo v případě nevhodné formulace výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje. V rozsudku ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 – 24, se pak zdejší soud v obecné rovině vyslovil k nesrozumitelnosti odůvodnění správního rozhodnutí v tom smyslu, že: *„(...)odůvodnění je zcela jistě nesrozumitelné tehdy, jestliže nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání tohoto rozhodnutí“*. V nyní posuzované věci je však již na první pohled zřejmé, že rozhodnutí žalovaného žádnou z výše popsaných vad netrpí.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky uplatněné v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovený advokát požadoval odměnu a náhradu hotových výdajů za dva blíže nespecifikované úkony právní služby. Ze spisu však není patrné, že by učinil jiný úkon právní služby, než doplnění kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto ustanovenému advokátu přiznává odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2400 Kč. Protože advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku 480 Kč odpovídající dani, kterou je povinen odvést z odměny za zastupování podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celková výše odměny a náhrady hotových výdajů tedy činí 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu